

Mijn dagelijksch en hemelsch gezelschap valt niet mee. Om bestwil heeft men ons in een kransje samengebracht, maar Hadewijch praat me toch altijd zoo vreeselijk hoog dat ik maar in goed vertrouwen moet knikken en bewonderen en Katharina Boudewijns maakt het zich af en toe zoo gemakkelijk dat me die zoete gezelligheid tegenstaat.

Laat die adjectieven van kant. Die brave minister provinciael was een bekeerling en in zijn ijver voor het geloof en om een paar guldens los te krijgen van Maria van Mamorancy, een brave ziel die geen Nederduytsch verstond, heeft hij den lof er vrij dik opgelegd. Hij schreef zijn voorrede ook in zijn „erm verbrant klooster” en Maria zal wel begrepen hebben dat dit een zachte wenk was. Allemaal apekool. Ge staat leelijk onder den invloed van mijn biografen, meneer. En niettegenstaande dien sonoren poespas van Pippinck, leest gij mijn verzen?

— Anna, zei ik, gehoorzaam en familiaar, en ik dacht hierbij aan sommige litteraire critici die Vergilius zoo gemoedelijk Maro noemen en Dostojewski, Fedor. Anna, de schuld ligt, met eerbied gezegd, bij u. Gij hebt heel slecht voor uw biographie gezorgd. Een dichter moet zijn voorzorgen nemen. Ons Museum der Letterkunde waakt op hem. Neem Verhaeren. Bij zijn volle gezondheid schreef die man waar men hem moest begraven: „*C'est dans ton sol, c'est sur ton bord...*” Hij heeft nu een prachtig grafmonument aan de Schelde. We gaan daar elk jaar per boot in pelgrimie naar toe en als we gesproken en gezongen hebben, dan varen we weer weg. De kinderen spelen dan al lang schuif-af op het graf, terwijl schuifrompetten op de kermis moderne dansjes probeeren. Maar van u, Anna, is er niets overgebleven. Zelfs geen graf, geen teekening, geen beeld, geen pasfoto, niets. De katholieke burgers van uw stad kennen alleen nog uw naam. Ze hebben monumenten opgericht voor alle locale bierpolitici, voor u niets. Waar wilt ge dan dat men een beeld van u zou zoeken, dan bij wie u kenden en met u de lucht van het XVIIe-eeuwsche Antwerpen inademden?

— Gij zijt allemaal dezelfde dwase sottooren, zei Anna en haar mond werd strak. Het is niet genoeg dat ge het werk hebt, ge moet ook nog den mensch hebben en al zijn kleine en groote gebreken. Weet ge nu iets meer, nu ik hier voor u zit in een armoedig kleedje en met de haarpieken van onder mijn schamel mutsje? Een levend „schellincklijk”, te zes uur begraven lijk de armste der armen?

— Gij hebt het uw biografen dan ook bijzonder moeilijk gemaakt, zei ik weer. Het is een soort posthume coquetterie die haar voordeelen en haar nadeelen heeft. Meneer Van den Branden, de archivaris van Antwerpen, heeft er zich aan gezet met moed. Hij heeft gevonden dat uw blik steeds zedig was, dat gij licht bloosdet, dat gij als kind een